

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2OboE/65/2013
Identifikačné číslo spisu:	4606208406
Dátum vydania rozhodnutia:	28.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Krajčovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:4606208406.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného POHOTOVOST', s. r. o., so sídlom Ul. Pribinova č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného, advokátskou kanceláriou Fridrich Pal'ko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti povinnej J. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX Tesáre č. XX, vedenej pod sp. zn. EX 15435/2010 súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, so sídlom Exekútorského úradu Bratislava, Ul. Záhradnícka č. 62, 821 08 Bratislava, o vymozenie pohľadávky 962,62 € s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 30. novembra 2012, č. k. 26CoE/98/2012-113, takto

rozhodol:

Odvolacie konanie z a s t a v u j e .
P povinnej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Topoľčany uznesením z 25. júla 2012, č. k. 11Er/142/2006-83 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil s tým, že o trovách exekúcie súd rozhodne samostatným uznesením. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že rozhodcovský rozsudok je nespôsobilým exekučným titulom, pre ktorý dôvod exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. g/, § 57 ods. 2 a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, napadnutým uznesením z 30. novembra 2012, č. k. 26CoE/98/2012-113 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a návrh na prerušenie konania zamietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že Exekučný poriadok ako osobitný právny predpis neobsahuje ustanovenia týkajúce sa prerušenia exekučného konania. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na ust. § 251 ods. 4 O. s. p., v zmysle ktorého na výkon rozhodnutia a exekučné konania podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. V odôvodnení rozhodnutia zdôraznil, že povinnosť vnútroštátneho súdneho orgánu požiadať Súdny dvor o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke je zakotvená v článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ, ktorú povinnosť však nemožno vykladať absolútne. Odvolací súd dospel k záveru o neexistencii potreby predkladať oprávneným položené otázky Súdnemu dvoru EÚ, nakoľko tieto otázky si na základe konštantnej judikatúry vie vyriešiť súd sám, pričom tak aj urobil. Predbežné otázky

oprávneného preto nemajú právnu relevanciu pre danú vec, ktorá by bola spôsobilá ovplyvniť jeho výsledok, z ktorého dôvodu odvolací súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa s ostatnými námietkami oprávneného, pričom návrh oprávneného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

Proti výroku uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania, podal oprávnený odvolanie z dôvodu, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), zlej interpretácie § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a je nepreskúmateľné. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení, že odvolanie podal oprávnený, skúmal, či sú splnené procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže o podanom odvolaní konať.

Podľa § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Procesné podmienky v občianskom súdnom konaní, i napriek tomu, že ich Občiansky súdny poriadok ako základný procesný predpis výslovne nevypočítava, možno považovať za predpoklady (existujúce tak na strane súdu, ako i na strane účastníkov konania), ktoré musia byť nevyhnutne splnené, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania. Procesné podmienky obsahovo vyjadrujú predpoklady rozhodovania vo veci samej a súd ich skúma ex offio. Ak pri ich skúmaní dôjde k záveru, že v konaní ide o taký ich nedostatok, ktorý nemožno odstrániť, konanie zastaví (§ 104 ods. 1 O. s. p.). Medzi tieto procesné podmienky nepochybne patrí aj funkčná príslušnosť súdu na prejednanie veci, vyplývajúca zo zákona.

Z podania oprávneného, či už z hľadiska formálneho (najmä označenia opravného prostriedku), ako i obsahového (predovšetkým citácie relevantných zákonných ustanovení, ako aj argumentácie dôvodov a vymedzenia toho, čo účastník žiada) možno bez pochybností vyvodiť, že tento procesný úkon oprávneného v predmetnej veci, ktorým napadol uznesenie odvolacieho súdu, je odvolaním v zmysle § 201 a nasl. O. s. p.

Podľa § 201 veta prvá O. s. p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklúčuje.

Podľa § 9 ods. 1 O. s. p. na konanie v prvom stupni sú zásadne príslušné okresné sudy. Krajské sudy rozhodujú ako sudy prvého stupňa a/ v sporoch o vzájomné vyporiadanie dávky poskytnutej neprávom alebo vo vyššej výmere, než patrila, medzi zamestnávateľom a príjemcom tejto dávky podľa právnych predpisov o sociálnom zabezpečení, b/ v sporoch medzi príslušným orgánom nemocenského poistenia a zamestnávateľom o náhradu škody vzniknutej nesprávnym postupom pri vykonávaní nemocenského poistenia, c/ v sporoch týkajúcich sa cudzieho štátu alebo osôb požívajúcich diplomatické imunity a výsady, ak tieto spory patria do právomoci súdov Slovenskej republiky (§ 9 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 10 ods. 1 O. s. p. krajské sudy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov.

Podľa § 10 ods. 2 O. s. p. o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je funkčne príslušný rozhodovať iba o tých odvolaniach, ktoré smerujú proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa; prípady, v ktorých je rozhodnutie krajského súdu rozhodnutím súdu prvého stupňa, sú pritom zákonom taxatívne vymedzené (§ 9 ods. 2 O. s. p.).

V predmetnej veci rozhodnutie krajského súdu o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím súdu odvolacieho,

vydaného v rámci odvolacieho konania, počas ktorého odvolací súd môže vydávať viaceré rozhodnutia, avšak po začatí odvolacieho konania v takom prípade vždy koná ako súd odvolací. Funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na prejednanie podaného odvolania oprávneného preto nie je daná.

Chýbajúca funkčná príslušnosť ktoréhokoľvek súdu na prejednanie určitej veci, ktorá inak patrí do právomoci súdu, predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 104 ods. 1 v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. zastavil bez toho, aby preskúmaval vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z procesného hľadiska zastavenie konania zavinil oprávnený, a preto mu vznikla povinnosť hradiť trovy odvolacieho konania povinnej (§ 224 ods. 1 v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.